

Секція 18. **НАЦІОНАЛЬНА МОДЕЛЬ ЕКОНОМІЧНОГО ЗРОСТАННЯ: СТАН, ДОСВІД, ШЛЯХИ РОЗВИТКУ**

СУЧАСНІ АНТИКРИЗОВІ ЗАХОДИ НА БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Аванесян Н.Л., гр. Гн-50

Харківський національний університет будівництва та архітектури
Науковий керівник – канд. екон. наук, доц. **Т.Б. Кушнір**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

У сучасному економічному середовищі кризові ситуації частішають, а їх наслідки набувають все більших масштабів. Тому кожне підприємство намагається шукати нові підходи та методи управління своєю діяльністю в умовах кризи, мати арсенал антикризових заходів. Підприємства будівельної галузі виступають своєрідним індикатором глибини кризи, що зумовлене тривалим циклом виробництва будівельної продукції, інерцією інвестиційної сфери і необхідністю завчасного нарощування сектору незавершених об'єктів для подальшого ритмічного введення їх в експлуатацію.

У зв'язку з цим виникає практичний інтерес до заходів, які здійснюються на вітчизняних будівельних підприємствах для збереження бізнесу в період кризи і подолання її наслідків.

По-перше, оптимізація витрат, тобто скорочення невиробничих витрат, зокрема поточних адміністративних (компенсацій на мобільний зв'язок, використання особистих автомобілів, відрядження, представницьких витрат), витрат, пов'язаних з орендою офісів, шляхом зміни їх на менші за площею, переведення частини співробітників (проектувальників, дизайнерів, IT-персонал, бухгалтерію) на режим віддаленої роботи.

По-друге, підвищення рівня якості в умовах спокійної роботи внаслідок скорочення обсягів виробництва. По-третє, підтримка партнерів шляхом запровадження партнерських програм, що забезпечить в майбутньому стабільні ринку збуту та постачання матеріалів. По-четверте, участь у тендерах, що підвищує шанси отримання замовлень на державне будівництво, та розширення сфери діяльності внаслідок освоєння різних її напрямків (поряд з багатопверховим будівництвом освоювати малопверхове, котеджне тощо). По-п'яте, повернутись до схем бартеру, підтримувати політику збереження кадрів, шукати нові не традиційні підходи до організації будівельного виробництва.

Таким чином, основною вимогою функціонування будівельних підприємств в кризовій економіці є підтримання своєї діяльності різноманітними заходами її стимулювання.

БЕЗРОБІТТЯ В УКРАЇНІ: ШЛЯХИ ПОДОЛАННЯ

Албатова Я.Ю., Малишева А.І., гр. МР-31

Науковий керівник – асист. **О.В. Нікітіна**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Безробіття населення є одним із суттєвих чинників, що впливає на соціально-економічний стан населення, зокрема, визначає його бідність і масштаби трудової міграції за межі України.

Основними трьома причинами незайнятості в структурі українського безробіття є звільнення з економічних причин, за власним бажанням і відсутність працевлаштування після закінчення загальноосвітніх та вищих навчальних закладів першого-четвертого рівнів акредитації. Найменшу частку серед безробітних в Україні становлять звільнені за станом здоров'я, в зв'язку з оформленням пенсії за віком та інвалідності.

Система заходів щодо регулювання безробіття в Україні включає: розвиток розгалуженої системи державної служби зайнятості, професійної орієнтації, підготовки, перепідготовки і підвищення кваліфікації кадрів; надання підприємцям субсидій, премій та податкових пільг для найму додаткової робочої сили або переведення частини працівників на скорочений робочий день; державну підтримку нетрадиційним сферам зайнятості; стимулювання підприємців до навчання, перекваліфікації й подальшого працевлаштування додаткової робочої сили; залучення приватного (як вітчизняного, так й іноземного) капіталу в райони зі стійким рівнем безробіття; регулювання можливості працевлаштування за кордоном, приєднання України до міжнародного ринку праці; стимулювання осіб, що отримують державну допомогу, до пошуку робочих місць; збільшення кількості стажистів у системі професійної освіти; заходи щодо квотування робочих місць для представників найбільш вразливіших груп на ринку праці, безвідсоткові кредити, що надаються безробітним, які започатковують власний бізнес; організацію регіональними чи місцевими органами влади у кооперації з окремими підприємствами або закладами соціальних (громадських) робіт тощо.

Отже, діюча політика зайнятості в Україні повинна в нинішніх умовах мати попереджувачий характер і включати цілий комплекс заходів державного регулювання, що запобігають зростання безробіття та його переходу в застійну форму. Важливо при цьому спиратися на світовий досвід регулювання безробіття.